

Ο Μητροπολίτης Μάνης για τον αείμνηστο καθηγητή Γεώργιο Γαλίτη

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης](#)



«Υπόδειγμα ακλονήτου ορθοδόξου χριστιανικής πίστεως, αφοσιωμένος στην ερμηνεία της Καινής Διαθήκης» χαρακτηρίζει με μήνυμα του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μάνης κ. Χρυσόστομος Γ' τον αείμνηστο ομότιμο καθηγητή της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, Γεώργιο Αντ. Γαλίτη, ο οποίος κοιμήθη την Πέμπτη 28 Ιουλίου 2022 σε ηλικία ενενήντα έξι (96) ετών.

«Όπου υπηρετούσε, κυριολεκτικά, άφηνε την αίσθηση του σοβαρού επιστήμονος, του αυθεντικού χριστιανού, του οσίου ανδρός. Αγαπούσε τα μέγιστα την Εκκλησία και τις Ιερές Μονές και αγωνιζόταν για την στήριξη της δογματικής αληθείας και της Ιεράς Παραδόσεως. Στους επισήμους μάλιστα διορθοδόξους και

διαχριστιανικούς διαλόγους, όλοι ζητούσαν τις οδηγίες και τις θεολογικές συμβουλές του. Υπήρξε έξοχος και βαθύς ερμηνευτής χωρίων της Κ. Διαθήκης, με ιδιαίτερη έμφαση στη Χριστολογία, καθ' ό τι αγαπημένα του θέματα ήταν ο Χριστός και η Εκκλησία Του και κατ' επέκτασιν η ορθόδοξη πνευματική ζωή», προσθέτει, μεταξύ άλλων, ο Σεβασμιώτατος.

Αναλυτικά, το μήνυμα του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ' για τον αείμνηστο ομότιμο καθηγητή της Θεολογικής Σχολής Γεώργιο Αντ. Γαλίτη:

Μετέστη (Πέμπτη, 28 Ιουλίου 2022) «είς τάς αιώνιους μονάς», ό έξαίρετος ομότιμος καθηγητής τής Θεολογικής Σχολής τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Γεώργιος Ἀντ. Γαλίτης, πλήρης ἡμερῶν, κορυφαία καί ἀξιοσέβαστη προσωπικότητα τής θεολογικής ἐπιστήμης, τής παλαιᾶς ἐκείνης ἀρίστης γενιᾶς.

Ὁ καθηγητής Γαλίτης γεννήθηκε στό Βόλο τό 1926 ἀπό εὐσεβεῖς γονεῖς καί μάλιστα ό πατέρας του ὑπῆρξε Δικαστής καί λόγιος ἀνὴρ, ό όποῖος πρῶτος αὐτός ἔδωκε τήν «Φιλοκαλία» (5 τόμοι) σέ νεοελληνική ἀπόδοση. Τό ἔτος 1950 ό αείμνηστος καθηγητής κατέστη πτυχιούχος τής Θεολογικής Σχολής τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καί τά κατοπινά χρόνια σπούδασε στά Πανεπιστήμια Marburg, Bonn, Mainz καί Innsbruck. Οἱ ἐπιστημονικές διατριβές του ἔχουν τά κάτωθι θέματα: «Ἡ χρῆσις τοῦ ὅρου ἀρχηγός ἐν τῇ Κ. Διαθήκῃ, Ἀθῆναι 1960 (διατριβή ἐπί διδακτορίας) καί «Χριστολογία τῶν λόγων τοῦ Πέτρου ἐν ταῖς Πράξεσι τῶν Ἀποστόλων» Ἀθῆναι 1963 (διατριβή ἐπί ὑφηγεσίας). Ἐγγραψε σημαντικά ἔργα πανεπιστημιακοῦ ἐπιπέδου ὡς καί πλεῖστα δοκίμια καί ἄρθρα. Τά πλέον σπουδαῖα συγγράμματά του εἶναι: «Ἡ πρός Τίτον Ἐπιστολή – Εἰσαγωγή – Ὑπόμνημα», Ἀθῆναι 1978 καί «Ἐρμηνευτικά τῆς Καινῆς Διαθήκης» Πανεπιστημιακές Παραδόσεις, Θεσ/κη 1984. Μετέσχε σέ πολλά συνέδρια Βιβλικῆς Θεολογίας καί εἰδικότερα τῆς Ἐρμηνείας τῆς Καινῆς Διαθήκης καί ὑπῆρξε μέλος πολλῶν ἐπιτροπῶν διαλόγου τῆς Ἐκκλησίας (Οἴκουμ. Πατρ., Πατρ. Ἱεροσολύμων, Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος) μετά τῶν ἄλλων δογμάτων. Ἐκτός ἀπό τίς Θεολογικές Σχολές Ἀθηνῶν καί Θεσσαλονίκης δίδαξε καί στό Πανεπιστήμιο τοῦ Μονάχου, στή Ράλλειο Παιδαγωγική Ἀκαδημία, στό Μαράσλειο Διδασκαλεῖο καί τήν Ἀνωτ. Ἐκκλησιαστική Ἀκαδημία Ἀθηνῶν. Ἀφυπηρέτησε ἀπό τό Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν τό ἔτος 1994. Νυμφεύθηκε τήν Ζαφειρία Σταυρακάκη καί απέκτησε τρεῖς θυγατέρες, τήν Γιούλη, τήν Πέλη καί τήν Λυδία.

*

Ὁ αείμνηστος καί ἀγαπητός καθηγητής ἦταν ὑπόδειγμα ἀκλονήτου ὀρθοδόξου χριστιανικῆς πίστεως, ἀφοσιωμένος στήν ἐρμηνεία τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἀκριβῆς ἐπιστήμων, ἄριστος γνώστης τῆς ἐλληνικῆς γλώσσας καί φυσικά καί ξένων γλωσσῶν, πάντοτε πρᾶος, ἥρεμος, εὐγενής, μέ ἥθος ἀληθοῦς εὐσεβείας, χριστιανός στήν πράξη μέ ἔργα φιланθρωπίας καί ἐλεημοσύνης, ἄγνωστα σέ πολλούς. Ὅπου ὑπηρετοῦσε, κυριολεκτικά, ἄφηνε τήν αἴσθηση τοῦ σοβαροῦ ἐπιστήμονος, τοῦ αὐθεντικοῦ χριστιανοῦ, τοῦ ὀσίου ἀνδρός. Ἀγαποῦσε τά μέγιστα τήν Ἐκκλησία καί τίς Ἱερές Μονές καί ἀγωνιζόταν γιά τήν στήριξη τῆς δογματικῆς ἀληθείας καί τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως. Στούς ἐπισήμους μάλιστα διορθοδόξους καί διαχριστιανικούς διαλόγους, ὅλοι ζητοῦσαν τίς ὁδηγίες καί τίς θεολογικές συμβουλές του. Ὑπῆρξε ἔξοχος καί βαθύς ἐρμηνευτής χωρίων τῆς Κ. Διαθήκης, μέ ἰδιαίτερη ἔμφαση στή Χριστολογία, καθ' ὅτι ἀγαπημένα του θέματα ἦταν ὁ Χριστός καί ἡ Ἐκκλησία Του καί κατ' ἐπέκτασιν ἡ ὀρθόδοξη πνευματική ζωή. Εἰδικότερα, μέ τήν διδασκαλία του, μᾶς ἐμήνησε στήν κατανόηση τῶν λεπτοτάτων ἀλλ' οὐσιαστικῶν διαφορῶν, λέξεων, ὅρων καί φράσεων τῆς θεολογίας ὡς π.χ. ἄλλο ἐνσάρκωσις καί ἄλλο σάρκωσις τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ ἢ ἄλλο μετουσίωσις καί ἄλλο μεταβολή τοῦ Ἄρτου καί τοῦ Οἴνου σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ, ἢ τήν ἐπισήμανση τῆς φράσεως «ἀρνίον ἐστηκός ὡς ἐσφαγμένον» καί ὄχι ἀπλῶς ἐσφαγμένον, στό βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως. Εἶναι δέ πολύ χαρακτηριστικό, ὅτι τήν διδασκαλία τῆς Θεολογίας, τήν θεωροῦσε ὡς λειτουργία καί διακονία ἐν Χριστῷ στόν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Ἐπιστήμης καί χωρίς καμμία ἀλαζονεία, μιλοῦσε πάντοτε γιά «ψελλίσματα νηπίου» ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων, ἀναφορικά μέ τό ὕψος καί βάθος πού κρύπτεται στήν οὐσία τῆς θεολογίας, ἔχοντας τήν ἐπίγνωση τοῦ χωρίου τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ὅτι θεολογία εἶναι τό, «αἰεὶ Θεόν κτᾶσθαι καί γενέσθαι κτῆμα Θεοῦ».

Οἱ προσωπικές μου, μάλιστα, ἐντυπώσεις καί ἀναμνήσεις ἀπό τήν συνεργασία μας στήν Ἐπιτροπή Θεολογίας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία εἶχε συσταθεῖ ἐπὶ αἰμνήστου Ἀρχιεπισκόπου κυροῦ Χριστοδούλου, τυγχάνουν ἄριστες, γιά τήν ἐμβρίθεια, πολυμάθεια, σύνεση καί ἐμμονή εἰς τά τῆς ὀρθοδόξου πίστεως θέσμια. Ἀλλά καί ἡ ἄλλη συνεργασία μας, ἐπὶ σειράν ἐτῶν, στό παλαίφατο καί ἱστορικό περιοδικό «Ἀνάπλασις», ὅπου διετέλεσε Διευθυντής ἀπό τό ἔτος 1987 μέχρι τό 2014, ὑπῆρξε ἐξόχως καθοδηγητική καί ἀρίστη.

Μάλιστα, στά γραφεῖα τοῦ ἐν λόγῳ περιοδικοῦ λειτουργοῦσε καί συντόνιζε γιά ἀρκετά χρόνια καί Θεολογικό Σεμινάριο μέ τά μέλη τοῦ ὁποίου πραγματοποιοῦσε καί προσκυνηματικές ἀποστολές, ὅπως Ἱεροσόλυμα, Ρουμανία, Ρώμη, Πάτμο, Κρήτη καί ἀλλαχοῦ. Τό ἴδιο, θεολογικές καί πνευματικές συζητήσεις εἶχε καί στήν οἰκία του μέ ἐκλεκτούς συνομιλητές καί ἐπισκέπτες. Ἐπὶ πλέον, ἡ ἐπικοινωνία του

καί συνεργασία μέ τόν πνευματικό του πατέρα, τόν π. Συμεών Κραγιόπουλο, ἦταν λίαν ἐποικοδομητική. Ἀξίζει νά ὑπογραμμισθεῖ ὅτι τό ἔτος 2006, τό Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν, τοῦ ἐπέδωσε τιμητικό Τόμο πρός ἀναγνώριση τοῦ ἔργου, ὅπου ὑπάρχουν σ' αὐτόν, ἀξιόλογες μελέτες, ὡς ἐπίσης καί τό Πανεπιστήμιο Βουκουρεστίου τόν ἀνεκήρυξε διδάκτορα.

*

Τά τέλη του ἦταν πάνυ χριστιανικά καί εἰρηνικά. Ἦδη, ἡ ἐκλεκτή ψυχή του εὐρίσκεται στά σκηνώματα τοῦ Θεοῦ «ἐν οὐρανῷ μετά τῶν ἁγίων καί δικαίων». Ἰσχύει, ἐν προκειμένῳ, σ' ἀπόλυτο βαθμό γιά τόν ἀείμνηστο πανεπιστημιακό δάσκαλό μας Γεώργιο Γαλίτη, ὁ παύλειος λόγος: «Ἐάν τε οὖν ζῶμεν, ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν τοῦ Κυρίου ἐσμέν» (Ρωμ. ιδ', 8).

Αἰωνία του ἡ μνήμη.